

TERAZ AKO NOVÝ CELOVEČERNÝ FILM
OD TWENTIETH CENTURY STUDIOS

Agatha Christie[®]

SMRŤ NA NÍLE

*Agatha
Christie[®]*

SMRŤ
NA
NÍLE

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Agatha Christie: Death on the Nile
preložila Viera Marušiaková.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Death on the Nile Copyright © 1937 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *Smrť na Nile* © 2020 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

DEATH ON THE NILE, AGATHA CHRISTIE, POIROT
and the Agatha Christie Signature are registered trademarks
of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © 2020 20th Century Studios

ISBN 978-80-220-2287-3

Venujem svojej starej priateľke
Sybil Bennettovej,
ktorá sa takisto ako ja rada túla po svete.

1

„Linnet Ridgewayová!“

„To je ona!“ povedal pán Burnaby, majiteľ hostinca

U troch korún.

Drgol do svojho spoločníka.

Obaja pootvorili ústa a civeli na ulicu okrúhlymi bukolickými očami.

Pred miestnou poštou zastal veľký červený Rolls Royce.

Vyskočilo z neho dievča, prostovlasé dievča v šatách, ktoré vyzerali (ale iba vyzerali) jednoducho. Dievča so zlatými vlasmi a s pravidelnými panovačnými črtami tváre, dievča s krásnou postavou, dievča, aké bolo zriedka vídať v Malton-under-Wode.

Rýchlymi energickými krokmi vošlo do budovy pošty.

„To je ona!“ zopakoval pán Burnaby. A pokračoval tlmeným úctivým hlasom: „Milionárka... Vrazí do Wode Hallu tisíce. Majú tam byť bazény, talianske záhrady, tanečná sála, polovicu kaštieľa majú zbúrať a prestavať...“

„Prinesie do mesta peniaze,“ povedal jeho priateľ. Bol to chudý muž ošumelého výzoru. Hovoril závistlivým, nežičlivým tónom.

Pán Burnaby prisvedčil. „Áno, je to veľká vec pre Malton-under-Wode. Veľká vec.“ Pán Burnaby bol zrejme spokojný. „Všetkých nás to riadne rozhybe,“ dodal.

„Bude to troška iné ako za sira Georgea,“ povedal druhý.

„Nuž, toho priviedli na mizinu kone,“ usúdil pán Burnaby zhovievavo. „Nikdy nemal s nimi šťastie.“

„Koľko dostal za Wode Hall?“

„Vraj celých šesťdesiatisíc libier.“

Chudý muž zahvízdal.

Pán Burnaby víťazoslávne pokračoval: „A prestavba kaštieľa vraj bude stáť Linnet Ridgewayovú ďalších šesťdesiatisíc.“

„Hriešna suma!“ povedal chudý muž. „Odkiaľ má to dievča toľko peňazí?“

„Vraj z Ameriky. Jej matka bola jediná dcéra akéhosi miliónárskeho magnáta. Príbeh ako z filmu, čo?“

Dievča vyšlo z pošty a nasadlo do auta.

Auto sa pohlo a chudý muž ho sledoval očami. Mrmlal si: „Nie je to s kostolným poriadkom, že je taká pekná. Peniaze a ešte aj krása – to je priveľa! Keď je dievča také bohaté, nemá právo byť ešte aj pekné. A ona je aj pekná... Má všetko. To nie je spravodlivé...“

Z rubriky Správy zo spoločnosti v novinách Daily Blague:

Medzi hosťami, čo večerali v reštaurácii Chez Ma Tante, všimol som si krásnu Linnet Ridgewayovú. Bola tam v spoločnosti urodzenej slečny Joanny Southwoodovej, lorda Windleshama a pána Tobyho Brycea. Slečna Ridgewayová, ako je všeobecne známe, je dcérou Melhuisha Ridgeway, ktorý sa oženil s Annou Hartzovou. Zdedila po svojom starom otcovi, Leopoldovi Hartzovi, obrovský majetok. Pôvabná Linnet je najnovšou senzáciou mesta a povráva sa, že onedlho má ohlásiť zasnúbenie. Naozaj, lord Windlesham vyzeral veľmi zaľúbený!

Urodzená slečna Joanna Southwoodová zvolala: „Drahá Linnet, bude to tu úplne fantastické!“

Sedela v spálni Linnet Ridgewayovej vo Wode Halle. Z okna bol výhľad ponad záhrady do širšej krajiny s modrými tŕňami lesov.

„Dokonalé, však?“ povedala Linnet.

Opierala sa laktami o podobločnicu. Tvár mala dychtivú, živú, dynamickú. Joanna Southwoodová vyzerala vedľa nej trochu bezfarebná – vysoká, chudá, dvadsaťsedemročná žena s dlhou prefíkanou tvárou a nápadne vytrhaným obočím.

„Urobila si tu hodne za ten čas. Mala si tu veľa architektov?“

„Troch.“

„Akí sú to ľudia? Ešte nikdy som nevidela architekta.“

„Slušní. Občas trochu nepraktickí.“

„Drahá Linnet, ty to dáš raz-dva do poriadku! Si ten najpraktickejší tvor na svete!“

Joanna vzala z toaletného stolíka šnúru perál. „Sú zrejme pravé, však, Linnet?“

„Prirodzene.“

„Viem, že pre teba je to prirodzené, moja milá, ale pre iných nie. Väčšina žien nosí imitácie alebo bižutériu z obchodného domu! Sú neuveriteľne krásne. A iste fantasticky drahé!“

„Nezdajú sa ti trochu vulgárne?“

„Ale vôbec nie – sú nádherné. Koľko stáli?“

„Asi päťdesiat tisíc.“

„Nebojíš sa, že ti ich niekto ukradne?“

„Nie, stále ich nosím – a okrem toho sú poistené.“

„Môžem si ich nechať do večera? Dožič mi ten vzrušujúci pocit.“

Linnet sa zasmiala. „Pravdaže, ak chceš.“

„Vieš, Linnet, ja ti naozaj závidím. Máš jednoducho všetko. Mladosť, nezávislosť, bohatstvo, krásu, dokonalé zdravie. Dokonca aj rozum! Kedy budeš mať dvadsaťjeden?“

„V júni. Na oslavu svojej plnoletosti usporiadam v Londýne veľký večierok.“

„A potom sa vydáš za Charlesa Windleshama? Naša klebetná novinárska háveď sa ide z toho zjašiť. A lord je do teba zaľúbený až po uši.“

Linnet pokrčila plecami. „Neviem. Vlastne sa mi ešte vôbec nechce vydávať.“

„Drahá Linnet, máš svätú pravdu! Po svadbe to už nikdy nie je ono, čo?“

Zacengal telefón a Linnet šla k nemu.

„Áno?“

Odpovedal jej sluhov hlas. „Na linke je slečna Bellefort. Mám ju prepojiť?“

„Slečna de Bellefort? Ale pravdaže, áno, hneď ju prepojte.“

V telefóne cvaklo a ozval sa vzrušený, mäkký, trocha zadychčaný hlas: „Haló, je tam slečna Ridgewayová? Linnet!“

„Jackie, moja drahá! Nepočula som o tebe celú večnosť!“

„Viem. Je to hrozná. Linnet, musím sa s tebou súrne zhovárať.“

„Počuj, nemôžeš prísť sem? Mám novú hračku. Chcem ti ju ukázať.“

„To chcem práve urobiť.“

„Tak sadni na vlak alebo do auta.“

„Dobre. Mám príšerne rozhegané dvojsedadlové auto. Kúpila som ho za pätnásť libier, občas chodí dobre. Ale má vrtochy. Ak neprídem do čaju, budeš vedieť, že si znova zatrucovalo. Do videnia, moja milá.“

Linnet položila slúchadlo. Vrátila sa k Joanne.

„To je moja dávna priateľka Jacqueline de Bellefort. Boli sme spolu v kláštore v Paríži. Mala v živote veľkú smolu. Jej otec bol francúzsky gróf, matka Američanka z Juhu. Otec opustil rodinu pre inú ženu a matka pri krachu na Wall Street prišla o všetky peniaze. Jackie ostala celkom bez prostriedkov. Neviem, ako žila posledné dva roky.“

Joanna si leštila krvavočervené nechty priateľkinou poduštičkou. Oprela sa v kresle a s hlavou nachýlenou nabok kriticky skúmala výsledok.

„Drahá Linnet,“ zatiehla, „nebude to trocha únavné? Ak moji priatelia vyjdú na mizinu, hneď ich opustím! Znie to bezcitne, ale neskôr sa tým vyvarujem mnohých nepríjemností. Vždy si chcú od teba požičať peniaze alebo si otvoria krajčírsku dielňu a mu-

síš si od nich kupovať všelijaké príšerné šaty. Prípadne vyrábajú ručne maľované tienidlá na lampy alebo šály.“

„Takže keby som prišla o všetky peniaze, zajtra ma opustíš?“

„Pravdaže, moja milá. Nemôžeš povedať, že nie som k tebe úprimná! Mám rada len úspešných ľudí. A presvedčíš sa, že to platí takmer o každom – ibaže iní sa k tomu nepriznajú. Jednoducho povedia, že s Mary, Emily či Pamelou sa to už nedá vydržať! ,Odkedy ju postihlo to nešťastie, je taká zatrpknutá a čudná, chuderka.““

„Si cynická, Joanna.“

„Idem za korisťou ako každý.“

„Ja nejdem za korisťou!“

„Z pochopiteľných príčin! Nemusíš sa znižovať k špinavostiam, keď ti distingvovaní, prešedivení americkí advokáti vyplácajú každý štvrtrok obrovskú apanáž!“

„A mojej priateľke Jacqueline krivdiš,“ povedala Linnet.

„Nechce zo mňa žmýkať peniaze. Chcela som jej pomôcť, ale nedovolila mi to. Je nesmierne hrdá.“

„A prečo sa tak súrne potrebuje s tebou zhovárať? Stavím sa, že od teba niečo chce! Len počkaj a uvidíš.“

„Zdala sa veľmi vzrušená,“ pripustila Linnet. „Vieš, Jackie je veľmi temperamentná a prchká. Raz pichla kohosi vreckovým nožíkom!“

„Nevrav!“

„Chlapca, ktorý dráždil psa. Jackie mu povedala, aby dal psovi pokoj. Neposlúchol. Pustila sa s ním do bitky, ale chlapec bol silnejší ako ona, nuž vytiahla vreckový nožík a vrazila ho doŕho. Bola z toho aféra.“

„To verím. Neprijemný prípad!“

Vstúpila Linnetina slúžka. Zamrmala čosi na ospravedlnenie, vzala zo šatníka šaty a vyšla s nimi z izby.

„Čo je s Marie?“ spýtala sa Joanna. „Je uplakaná.“

„Chudera. Vieš, vravela som ti, že sa chcela vydať za mládenca, ktorý má zamestnanie v Egypte. Nevedela o ňom ve-

ľa, tak som si povedala, že zistím, čo je to za človeka. Vysvitlo, že už je ženatý – a má tri deti.“

„Ty máš určite fúru nepriateľov, Linnet.“

„Nepriateľov?“ Linnet sa na ňu prekvapene zadívala.

Joanna prikývla a vzala si cigaretu. „Nepriateľov, moja milá. Si deprimujúco energická... Máš desivý talent konať vždy správne.“

Linnet sa zasmiala. „Prosím ťa, nemám jediného nepriateľa na celom svete!“

Lord Windlesham sedel pod cédom. Očami objímal pôvabné obrysy Wode Hallu. Nič nenarúšalo starosvetskú krásu kaštieľa; nové budovy a prístavky boli skryté za rohom. Na kaštieľ bol utešený pohľad, ako sa tak pokojne kúpal v jesennom slnku. Charles Windlesham sa naň díval, ale už nevidel Wode Hall. Namiesto neho v duchu videl impozantnejší alžbetínsky zámok, dlhý pás parku a trošku chmúrnejšie pozadie... Bolo to jeho vlastné rodinné sídlo, Charltonbury, a vpredu stála postava – dievčenská postava s lesklými zlatými vlasmi a dychtivou sebavedomou tvárou... Linnet ako pani Charltonbury!

Bol plný nádejí. Linnet síce jeho návrh odmietla, ale nebolo to definitívne odmietnutie. Skôr prosba o odklad. Nič to, môže si dovoliť chvíľu počkať...

Všetko vyzerá sľubne. Je pravda, že potrebuje vyženiť peniaze, ale nepotrebuje to až natoľko, aby musel potlačiť vlastné city. Lúbi Linnet. Vzal by si ju za ženu, aj keby bola celkom bez groša, dal by jej prednosť pred hociktorým z najbohatších dievčat Anglicka. Lenže našťastie Linnet je jedno z najbohatších dievčat Anglicka...

V duchu sa pohrával s lákavými plánmi do budúcnosti. Kúpi si Roxdale, dá zreštaurovať západné krídlo, nemusí sa vzdávať poľovačiek v Škótsku... Charles Windlesham na slnku sníval.

Boli štyri hodiny, keď sa ku kaštieľu priblížilo malé rozhegané dvojsedadlové autíčko. Zaškrípal štrk pod kolesami a auto za-

stalo. Vystúpilo z neho dievča – drobné štíhle stvorenie so záplavou tmavých vlasov. Dievčina vybehla hore schodíkmi a potiahla šnúрку cengáča.

O niekoľko minút ju uviedli do dlhého vznešeného salónu a majordóm, ktorý vyzeral ako duchovný, ohlásil patričným trúchlivým tónom: „Slečna de Bellefort.“

„Linnet!“

„Jackie!“

Windlesham stál troška bokom a so sympatiou sa díval, ako sa to drobné temperamentné stvorenie rozbehlo s otvorenou náručou k Linnet.

„Lord Windlesham – slečna de Bellefort, moja najlepšia priateľka.“

Pekné dievčatko, pomyslel si, nie vyslovene pekné, ale rozhodne príťažlivé s tými tmavými kučeravými vlasmi a obrovskými očami. Zamrmlal niekoľko zdvorilých fráz a potom sa diskkrétne vzdialil, aby sa priateľky mohli pohovárať osamote.

Jacqueline sa vzrušene vrhla k Linnet – charakteristickým spôsobom, ktorý si Linnet dobre pamätala.

„Windlesham? Windlesham? Ten, o ktorom stále píšú noviny, že si ho máš vziať? Naozaj si ho vezmeš, Linnet? Naozaj?“

Linnet zamrmlala: „Možno.“

„Moja milá, som taká rada! Vyzerá sympaticky.“

„Prosím ťa, neber to ako hotovú vec – ešte som sa nerozhodla.“

„Prirodzene! Kráľovné si musia dobre rozvážiť, koho si vezmú za manžela!“

„Jackie, nebuď smiešna.“

„Ale ty si naozaj kráľovná, Linnet! Vždy si bola. *Sa Majesté, la reine Linnette. Linnette la blonde!* A ja – ja som kráľovnina dôverníčka! Najvernejšia dvorná dáma!“

„Hovoríš nezmysly, milá Jackie! Kde si bola celý čas? Jednoducho si zmizla. A vôbec mi nepíšeš.“

„Strašne nerada píšem listy. Kde som bola? Potíkala som sa všelikade. V zamestnaniach, vieš? V príšerných zamestnaniach u príšerných žien.“

„Milá Jackie, chcela by som ti...“

„Venovať kráľovský dar? Aby som bola úprimná, Linnet, preto som aj tu. Nie, neprišla som si požičať peniaze. Také zlé to so mnou ešte nie je. Ale prišla som ťa poprosiť o jednu veľkú, velikánsku láskavosť!“

„Hovor.“

„Ak sa máš vydávať za lorda Windleshama, možno to pochopíš.“

„Jackie, chceš povedať...“

„Áno, som zasnúbená!“

„Tak je to teda! Všimla som si, že celá žiaríš. Pravda, ty žiaríš vždy, ale teraz väčšmi ako kedykoľvek predtým.“

„A tak sa aj cítim.“

„Povedz mi niečo o ňom.“

„Volá sa Simon Doyle. Je vysoký, plecnatý, neuveriteľne prostý a chlapčenský, no úžasne zlatý! Ale je chudobný – nemá peniaze. Pochádza z takzvanej šľachty, ale schudobnenej, mladší syn a tak. Jeho rodičia pochádzajú z Devonshiru. Miluje vidiek a všetko vidiecke. A posledných päť rokov musel žiť v meste, vysedávať v dusnej kancelárii. Teraz prepúšťajú zamestnancov a Simon zostal bez miesta. Linnet, ja umriem, ak sa zaňho nebudem môcť vydať! Umriem! Umriem! Umriem...“

„Jackie, nebuď smiešna.“

„Umriem, vravím ti to! Som doňho zbláznená. A on do mňa. Nemôžeme bez seba žiť.“

„Vidím, milá Jackie, že ťa to riadne chytilo!“

„Viem, je to hrozné, čo? S láskou je to už tak; chytí ťa to a nemôžeš proti tomu nič robiť.“ Na chvíľu zmĺkla. Tmavé oči sa jej rozšírili, dostali tragický výraz. Zachvela sa. „Niekedy – niekedy ma to až desí! Simon a ja sme stvorení jeden pre druhého. Nikdy sa nezaľúbim do iného muža. A ty nám musíš

pomôcť, Linnet. Počula som, že si kúpila toto sídlo, a dostala som nápad. Počuj, budeš predsa potrebovať nejakého pozemkového agenta – možno dvoch. Chcem, aby si prijala do zamestnania Simona.“

„Och!“ zarazila sa Linnet.

Jacqueline rýchlo pokračovala: „Má všetky tieto záležitosti v malíčku. Vie všetko o nehnuteľnostiach – o sídlach, ako je toto, sám vyrástol v podobnom. A vyzná sa aj v obchodných veciach. Ach, Linnet, však mu dáš zamestnanie, však? Ak ma máš rada... Keby sa neosvedčil, môžeš ho vyraziť. Ale on sa osvedčí. Potom budeme žiť spolu v malom domčeku a ja ťa budem často navštevovať a všetko bude božské, božské!“ Vstala. „Povedz, Linnet, že ho zamestnáš. Povedz. Krásna Linnet! Štíhla zlatá Linnet! Moja jediná, úžasná Linnet! Povedz, že ho zamestnáš!“

„Jackie...“

„Zamestnáš?“

Linnet vybuchla do smiechu.

„Smiešna Jackie! Doved' mi sem toho svojho mládencia, nech si ho obzriem, a pohovárime sa o tom.“

Jackie sa vrhla k nej a nadšene ju vybozkávala. „Drahá Linnet – si naozajstná kamarátka! Vedela som to. Nenechala by si ma v kaši – nikdy. Máš zlaté srdce. Zbohom.“

„Jackie, veď ostávaš na noc.“

„Ja? Nie, neostávam. Vraciam sa do Londýna. Zajtra zase prídem aj so Simonom a o všetkom sa dohodneme. Bude sa ti páčiť. Je naozaj strašne milý.“

„Ale nemôžeš počkať a dať si čaj?“

„Nie, nemôžem čakať, Linnet. Som priveľmi vzrušená. Musím sa vrátiť a oznámiť novinku Simonovi. Viem, som šialená, ale nemôžem za to. Dúfam, že manželstvo ma vylieči. V manželstve vraj každý vytriezvie.“

Obrátila sa k dverám, chvíľu postála, potom sa rozbehla naspäť, aby ešte raz objala priateľku.

„Najdrahšia Linnet – tebe sa nikto na svete nevyrovná.“

Monsieur Gaston Blondin, majiteľ vychytanej reštaurácie Chez Ma Tante, nebol človek, ktorý by preukazoval česť každému svojmu hosťovi. Boháči, krásavice, slávni či urodzení ľudia niekedy márne čakali, že ich monsieur Blondin vyznamená svojou pozornosťou. Len veľmi zriedka s pôvabnou blahosklonnosťou pozdravil hosťa, odprevadil ho k privilegovanému stolu a vymenil si s ním zopár vhodných, náležitých slov.

V ten večer monsieur Blondin poctil svojou kráľovskou priazňou tri osoby – istú vojvodkyňu, istého paira, povestného svojimi dostihovými koňmi, a malého smiešneho mužička s obrovskými čiernymi fúzmi, ktorého by náhodný pozorovateľ rozhodne nepokladal za okrasu elegantnej reštaurácie Chez Ma Tante.

No monsieur Blondin priam prekypoval voči nemu pozornosťami. Hoci čašníci za poslednú polhodinu vraceli hosťom, že niet ani jedného voľného stola, jeden sa zrazu záhadne objavil, a to na veľmi dobrom mieste. Monsieur Blondin s najväčšou úslužnosťou priviedol hosťa k nemu.

„Ale prirodzene, pre vás, monsieur Poirot, máme vždy stôl. Bol by som veľmi rád, keby ste nás poctili svojou návštevou častejšie.“

Hercule Poirot sa usmial pri spomienke na istý prípad, v ktorom hrala úlohu mŕtvola, čašník, monsieur Blondin a istá veľmi pôvabná dáma.

„Ste priveľmi láskavý, monsieur Blondin,“ povedal.

„Ste sám, monsieur Poirot?“

„Áno, som sám.“

„Výborne, Jules vám hneď zostaví malé menu a bude to báseň, úplná báseň! Ženy, aj tie najpôvabnejšie, majú jedinú chybu: odvádzajú pozornosť od jedla! Pochutíte si na večeri, monsieur Poirot, to vám sľubujem. A teraz víno...“

Nasledoval rozhovor o technických podrobnostiach večere. Jules, *maître d'hôtel*, asistoval.

Pred odchodom sa monsieur Blondin dôverne naklonil

k Poirotovi a tlmeným hlasom sa spýtal: „Pracujete na nejakom ťažkom prípade?“

Poirot pokrútil hlavou.

„Žiaľ, stal sa zo mňa záhaľčivý človek,“ povedal smutne. „Svojho času som si niečo ušetril, takže mám dosť prostriedkov na to, aby som si vychutnal slasť leňošenia.“

„Závidím vám.“

„Nie, nie, to by od vás nebolo múdre. Môžem vás ubezpečiť, že to nie je také veselé, ako sa zdá.“ Vzdychol. „Správne sa hovorí, že človek vynašiel prácu, aby nemusel myslieť.“

Monsieur Blondin rozhodil rukami.

„Ale čas sa dá tráviť všelijako! Môžete cestovať!“

„Áno, môžem cestovať. Už doteraz som precestoval pekný kus sveta. Túto zimu hádam navštívim Egypt. Podnebie je tam vraj ideálne. Človek unikne hmlám, šedivosti, monotónnosti ustavičného dažďa.“

„Ach, Egypt!“ vzdychol monsieur Blondin.

„Myslím, že sa ta dá dokonca cestovať vlakom a vyhnúť sa tak plavbe po mori.“

„Ach, more, neznášate ho?“

Hercule Poirot pokrútil hlavou a zľahka sa striasol.

„Ani ja,“ povedal monsieur Blondin s účasťou. „Zaujímavé, ako more pôsobí na žalúdok.“

„Ale iba na niektoré žalúdky! Sú ľudia, na ktorých to kolísanie vôbec neúčinkuje. Dokonca sa im to páči!“

„Nespravodlivosť dobrého Pána Boha,“ vzdychol monsieur Blondin.

Smutne pokrútil hlavou a zaoberajúc sa ďalej touto bezbožnou myšlienkou, odišiel.

Diskrétni, obratní čašníci sa ticho pohybovali okolo stola. Donesli hrianky Melba, maslo, vedierko s ľadom, všetko, čo patrí k prvotriednej večeri.

Černošský orchester sa zvíjal v extáze podivných nesúrodých zvukov. Londýn tancoval.

Hercule Poirot sa díval, ukladal si dojmy do svojej jasnej, usporiadanej mysle.

Áké nudné a unavené boli tváre väčšiny hostí! Ale daktori z tamtých zavalitých mužov sa dobre zabávajú... zatiaľ čo tváre ich spoločníkov vyjadrujú trpezlivú rezignáciu. Tá tučná pani v červených šatách žiari... Tuční ľudia majú zrejme isté kompenzácie v živote... chuť užívať si, zmysel pre pôžitok, chýbajúci tým, čo si udržiavajú štíhlu líniu.

Hodne mladých – niektorí sa tvária neprítomne, niektorí unudene, iní vyslovene nešťastne. Je absurdné hovoriť o šťastnej mladosti – v mladosti je človek najzraniteľnejší!

Oči mu zmäkli pri pohľade na jednu dvojicu. Veľmi pekný pár – vysoký plecnatý mládenec a štíhle krehké dievča. Dve telá, ktoré sa pohybovali v dokonalom rytme šťastia. Šťastia na tom mieste, o tej hodine, šťastia zo vzájomnej blízkosti.

Tanec sa náhle skončil. Ruky zatlieskali, potom tanec pokračoval. Po druhom prídavku sa pár vrátil k stolu vedľa Poirota. Mladá žena bola zrumenená, rozosmiata. Keď si sadla, Poirot mohol pozorovať jej smejúcu sa tvár obrátenú k spoločníkovi.

V jej očiach bolo okrem smiechu ešte čosi iné. Hercule Poirot pochybovačne pokrútil hlavou.

Priveľmi na ňom visí, tá malá, povedal si v duchu. To je nebezpečné. Veru nebezpečné!

A potom Poirotovo ucho zachytilo slovo Egypt.

Hlasy dvojice zaznievali k nemu jasne – mladý, svieži, výbojný hlas dievčaťa s troška cudzo znejúcim „r“ a mládencov príjemný, hlboký, kultivovaný anglický hlas.

„Nerobím si vzdušné zámky, Simon. Vravím ti, Linnet nás ne-sklame!“

„Možno ja sklamem ju!“

„Nezmysel – tá práca je pre teba ako stvorená.“

„To si myslím aj ja... Nepochybujem o tom, že ju zvládnem. A chcem sa osvedčiť – kvôli tebe.“

Dievča sa ticho zasmialo, v jej smiechu znelo šťastie.

„Počkáme tri mesiace, kým nebude isté, že sa udržíš v zamestnaní – a potom...“

„Potom ťa zahrniem svojimi pozemskými statkami – to je to hlavné, pravda?“

„A ako vravím, potom pôjdeme na svadobnú cestu do Egypta. Nech to stojí, čo to stojí! Celý život som chcela ísť do Egypta. Níl, pyramídy, piesok...“

Mládenc povedal trocha zastretým hlasom: „Uvidíme to všetko spolu, Jackie... spolu. Nebude to krásne?“

„Ktovie. Bude to pre teba také krásne ako pre mňa? Naozaj ti na mne záleží – tak ako mne na tebe?“

V hlase jej nečakane zaznel ostrý tón a oči sa jej rozšírili – akoby strachom.

Vzápätí prišla mládencova rázna odpoveď: „Nebud' smiešna, Jackie.“

Ale dievča zopakovalo: „Ktovie...“

Potom pokrčilo plecami.

„Pod'me tancovať.“

Hercule Poirot si zamrmľal: „Jeden miluje a druhý sa dáva milovať. Veru, ktovie.“

Joanna Southwoodová povedala: „A čo ak to bude nejaký neokrôchanec?“

Linnet pokrútila hlavou. „Nie, dôverujem Jacquelininmu vkusu.“

Joanna zamrmľala: „V láske vkus neplatí.“

Linnet netrpezlivo potriasla hlavou. Potom zmenila tému. „Musím sa ísť porozprávať s pánom Pierceom o tých plánoch.“

„Plánch?“

„Áno, ide o tie strašné nehygienické staré baraky neďaleko kaštieľa. Dám ich zbúrať a ľudí vystahovať.“

„Veľmi hygienická a verejnoprospešná myšlienka, drahá Linnet!“

„Museli by aj tak odísť. Z tých barakov je vidieť na môj nový bazén.“

„Ludia, čo v nich bývajú, odchádzajú radi?“

„Väčšina je spokojná. Jeden či dvaja sa správajú dosť hlúpo – sú s nimi mrzutosti. Zdá sa, že si neuvedomujú, ako sa im zlepšia podmienky.“

„Ale ty na ich mienku nedáš, ako ťa poznám.“

„Milá Joanna, veď budú mať z toho len prospech.“

„Áno, moja, určite. Nanútený prospech.“

Linnet sa zamračila. Joanna sa zasmiala.

„Si tyran, priznaj sa. Dobročinný tyran, ak chceš.“

„Vôbec nie som tyran.“

„Len chceš vždy presadiť svoje!“

„Ani nie.“

„Linnet Ridgewayová, môžeš sa mi pozrieť do očí a uviesť čo len jediný prípad, keď si nepresadila presne to, čo si chcela?“

„Kopu prípadov!“

„Áno, kopu prípadov – a ani jeden konkrétny. Nemôžeš si jednoducho spomenúť ani na jeden, čo ako by si sa usilovala! Triumfálna cesta Linnet Ridgewayovej v zlatom voze.“

Linnet povedala ostro: „Myslíš, že som sebecká?“

„Nie – iba neodolateľná. Kombinovaný účinok peňazí a šarmu. Všetko sa pred tebou skláňa. Čo si nemôžeš kúpiť za peniaze, to si kúpiš úsmevom. Výsledok: Linnet Ridgewayová, dievča, ktoré má všetko.“

„Nebud' smiešna, Joanna.“

„Povedz, nemáš všetko?“

„Tuším mám... Je to nechutné, čo?“

„Veru nechutné, moja milá! Po čase sa z teba možno stane príšerne unudená, blazeovaná dáma. Ale zatiaľ pokojne vychutnávaj svoju triumfálnu cestu v zlatom voze. Ibaže neviem, naozaj neviem, čo sa stane, keď budeš chcieť prejsť ulicou, kde bude tabuľka ‚Prechod zakázaný‘.“

„Netáraj hlúposti, Joanna.“ Pripojil sa k nim lord Windlesham a Linnet ho oslovila: „Joanna mi hovorí samé nepríjemné veci.“

„Bledá závišť, moja, bledá závišť,“ povedala Joanna a vstala.